

De vertekening van de geschiedenis in de z.g. IPA notitie van de PKN.

U hebt al notitie kunnen nemen van reacties van het bestuur van de Vrienden van Sabeel. Ik wil er nog wat aan toevoegen.

In de hoorzitting heb ik als voorbeeld Japanse geschiedschrijving over de oorlog in het Verre Oosten gebruikt. Die luidt ongeveer als volgt:

Ja zeker, in de jaren 30 en 40 van de vorige eeuw hebben zich uitgebreide vijandelijkheden voorgedaan. Er zijn vele militairen bij gesneuveld en er zijn ook vele burgers bij omgekomen. Dat was bij voorbeeld zo in Nanking en andere plaatsen in China.

Waar zo grote groepen jonge mannen rondlopen, wordt ook de aandacht van meisjes getrokken. Ze werden soms 'troostmeisjes' genoemd.

Dat sommige van hen een schadevergoeding van de Japanse regering verlangen, werpt een onverdraaglijke smet op het glorierijke Japanse leger.

Ten slotte is Japan ook nog als enige land ter wereld getroffen door twee atoombommen op onschuldige burgers met vreselijke gevolgen.

Aldus mijn vrije interpretatie van een stukje Japanse geschiedenis.

Zo is in hoge mate ook de geschiedenis van het Israelisch-Palestijns conflict in hoofdstuk 2 weergegeven.

Het is het resultaat van jaren luisteren naar wat de Israëliische propaganda te berde brengt. Dat er een propaganda apparaat bestaat is in deze visie op zich natuurlijk al vloeken in de kerk. Maar nieuwe Israëliische historici laten een heel ander geluid horen.

- Joodse *vreugde* over het verdelingsplan? Het was eerder een tactische zet, de voorbereiding op de komende oorlog ging onverminderd door.

- In Joodse kibboetsim vielen *veel slachtoffers*. De Palestijnen wisten zich slechts *genoodzaakt hun grond te verlaten!* Dat ze met geweld van wapenen en ten koste van minstens evenveel slachtoffers werden verdreven, daarover geen woord.

- West Jeruzalem *werd erkend als hoofdstad* van de nieuwe staat; Oost Jeruzalem was *veroverd* door Jordanië, alsof West Jeruzalem niet (met veel moeite) veroverd was.

- Nog steeds wordt het woord '*afscheidingsbarriere*' gebruikt. Dat die meestal Palestijns land van Palestijns land afscheidt wordt nota bene ook vermeld, maar de innerlijke tegenstrijdigheid van de beschrijvingen wordt klaarblijkelijk niet opgemerkt.

- In dit verband wordt een uitspraak van het Internationaal Gerechtshof over de illegaliteit van de muur als een '*opinie*' door Israel ter zijde gelegd.

- Dan de laatste Libanese oorlog. Er worden 2 Israëliische soldaten '*gegijzeld*'; dat heet in overeenkomstige gevallen overigens: krijgsgevangen gemaakt. Dan '*breekt een gewapend conflict uit*'. Bedoeld wordt: het Israëliische leger valt met groot geweld het buurland Libanon aan en verwoest er vooral de infrastructuur van (wegen, bruggen, vliegvelden, een elektriciteit centrale, een olieraffinaderij en andere belangrijke bouwwerken). Er vallen vele burgerslachtoffers. De Israëliische '*tegenaanvallen*' hebben geen succes, er sneuvelen nogal wat militairen, onder wie de zoon van een bekend schrijver, zodat Israel de oorlog opgeeft. Als afscheidscadeau wordt de overtollige voorraad clusterbommen in Zuid Libanon gedropt, zodat het gebied moeilijk toegankelijk wordt en er nog jaren vooral jeugdige slachtoffers zal vallen.

De nota heeft het dan in navolging van de Israëliische berichtgeving over het getaande gezag van de premier in plaats van over de grove oorlogsmisdaden van het Israëliische leger.

- Om de schijn van partijdigheid te vermijden, wordt vermeld, dat ‘*Hamas tekenen vertoont om Israel de facto te erkennen*’, maar er wordt niet gezegd, dat Israel nog nooit tekenen heeft vertoond om Palestina te erkennen. Integendeel, het wordt al 40 jaar steeds verder ingelijfd.
- Als er sprake is van de Israëlische militaire en administratieve overmacht en het misbruik, dat daarvan gemaakt wordt, voelen de schrijvers zich genoodzaakt de alinea te beëindigen met negatieve opmerkingen over het Palestijnse gezag. Dit gezag wordt overigens stelselmatig ondermijnd, omdat iedere Palestijn van enige betekenis zich in Israëlische administratieve hechtenis bevindt.

Er wordt inderdaad hier en daar geprobeerd een evenwichtig beeld te scheppen, maar het blijft bij halfhartige pogingen zonder conclusies en voortdurend vertekend door eenzijdig woordgebruik. En hoe zou het ook mogelijk zijn in een zo onevenwichtige situatie een evenwichtig beeld te schetsen?

Mijn grootste wens is, dat de schrijvers zich het zand van 60 jaar vertekening, ook van binnen de kerk, manmoedig uit de ogen wrijven en eindelijk tot conclusies komen, die de naam waard zijn.

Bert Middel